Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Med detta nummer följer textboken som gratisbilaga.

N:o 1 Den 3 Jan. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: Signe och A. Walder. | 43 årg. 1926

De vise männen.

Text: Matt. 2: 1—12.

I dag få vi läsa en mycket intressant händelse, som står i samband med Jesu födelse. Samma natt som herdarna fingo mottaga det glada budskapet, att Jesus var född i Betlehem, lät Gud i öster en strålande stjärna framträda, som skulle lysa österns vise till den nyfödde judakonungen.

Sedan Daniels dagar hade många bland folket vid Babylons älvar haft kunskap om, att i Israel skulle en konung uppstå, som skulle förlossa sitt folk och bliva en frälsare för alla människor. I fångenskapen i Babel hade de sörjande judarna talat om den väntade Messias. Och vad judarna sagt bevarades släktled efter släktled bland österns vise, som sysslade med stjärntydning.

När de därför fingo se den nya strålande stjärnan framträda, trodde de att Messias var född. Den sade dem, att en ny härlig tid skulle inbryta och att de efter frihet och frälsning längtande människorna skulle finna frid och ro.

De vise männen ha icke tid att stanna hemma. De måste se den nyfödde judakonungen. Ingen makt kan tvinga dem att stanna, ty längtan efter att se den, som stjärnan bådat, var allt för stor. De packa sina

saker, sadla sina kameler och begiva sig åstad. Och stjärnan som de med glädje hälsat, visar och leder dem vägen över de stora öknarna ända till Betlehem.

Deras färd gick först till Jerusalem. Där frågade de efter den nyfödde judakonungen. De tänkte att hela staden skulle känna till, att Messias var född. Men där hade ingen kunskap därom. Judarnas skriftlärde och präster hade aldrig längtat efter honom, och därför visste de icke att han var född. De voro självviska och egenkära män, som icke behövde någon frälsare.

Vid de vise männens fråga blev Herodes och hela Jerusalem förskräckt. Konungen blev förskräckt därför att han trodde, att den nyfödde judakonungen skulle störta honom och hans ätt från tronen. Och folket blev förskräckt därför, att det fruktade för våld och blodsutgjutelse. Herodes var nämligen en grym och blodtörstig man, som icke skydde att begå de mest avskyvärda brott. De trodde, att det nu skulle bliva strid mellan den nyfödde judakonungen och Herodes, och inför denna strid bävade de.

I hast sammankallade konungen skriftlärde och präster bland folket och frågade dem, var Messias skulle födas. Platsen där det skulle ske visste de. Det hade profeten sagt.

Den listige och ränkfulle konungen kallade hemligen til sig de vise männen och frågade dem noga om tiden, då stjärnan syntes. Hans plan var att röja Messias ur vägen. Och han skulle också draga nytta av de vise männen vid utförandet av sin plan. Du skall aldrig använda dig av list och knep för att vinna någon fördel. I allt skall du vara ärlig och sann. Kom ihåg det gamla ordspråket: "Ärlighet varar längst."

Då de lämnat Herodes, foro de till Betlehem. Och stjärnan visade dem även nu vägen ända till den plats, där barnet var. Med underbara känslor trädde de in i huset. Och inför det lilla barnet föllo de ned och gåvo det sin hyllning. Ifrån sitt hemland hade de medfört rika skänker och dem framburo de till Jesus.

Må du under det nya år, som nu ingått, likt Österns vise låta dig ledas av ljuset från ovan. Gud har givit dig en annan stjärna, sitt ord. Detta ord skall vara ljuset på din stig och lyktan för din fot. Bringa Messias din hyllning. Erkänn honom såsom din konung och tjäna honom med glädje. Österns vise gåvo honom guld, rökelse och myrra. Giv du honom ditt hjärta och lägg din slant i kollektskålen eller missionssparbössan, och du får därigenom vara med och befrämja Guds verk i världen.

A. Walder.

Vad månen berättade.

Översättning och bearbetning från engelskan
av *Olga E. Lindeborg.*

Har du någonsin talat med månen? Det har jag gjort många gånger. Och det är förtjusande roligt! Månen har så mycket underbart och äventyrligt att berätta. Särskilt minns jag en gång för länge sedan, då vi samtalade, månen och jag, och månen berättade för mig en underbar saga. Jag trodde då, att det var en saga. Men nu, då jag blivit stor och förståndig, har jag insett huru *verk-*

lig berättelsen var. Den gamle, vise månen hade säkert *sett* vad han talade om!

När månen berättade denna underbara saga för mig, var jag liten och ensam och mörkrädd. Jag höll på att gömma huvudet under täcket så att icke skuggorna i sängkammaren skulle kunna omfamna mig. Det ville de så gärna göra, sedan mamma hade släckt lampan och aftonbönen var slut. Men, nu och då, brukade jag titta fram över täcket för att se om någon liten ljusstrimma möjligen kunde finna ingång till mitt rum genom dörrspringan eller under gardinen. Denna kväll, då jag fick höra den underbara sagan, fick jag se hela rummet upplyst, då jag vågade blicka fram över täcket! Mamma hade glömt att draga ned gardinen! Och månen hade satt sig precis utanför fönstret och blinkade så vänligt åt mig, som om vi varit de allra käraste kamrater.

— God afton! hälsade han, och log så brett åt mig, så jag reste mig upp och gnuggade ögonen och började stirra honom rätt i ansiktet.

— O, god afton, käre måne! sade jag. Jag är så glad att du kom, du gamle, rare måne!

— Ja, skrattade han. Det kan du gärna vara. Jag kommer ofta, jag, men du tycks vara förtjust i mörkret. Du har ju alltid rullgardinen neddragen, så jag icke ens kan få leka "kurra gömma" med dig!

— Jaså! utbrast jag. Om du bara visste, käre måne, huru rädd jag är för skuggorna! Men nu skall jag icke tänka mera på dem. Jag skall tala med dig om ljusa ting. Hör du, jag har ofta undrat varför du är så *kall* och *blek*, du, som har ett så ljust och strålande ansikte? Din bror, solen, är ju så varm av sig, och så röd, så man icke orkar se honom i ansiktet en gång!

— O, det kan du väl inte säga heller, att jag är så blek av mig! Men kall — ja, jag är litet frusen, förstås! Jag är gammal också. Och tänk så många tusen mil jag rest i min tid, och så mycket jag varit med om och skådat! Jag har sett både vackert och fult, glatt och ledsamt i världen, må du tro. Och om man blir litet blek och skrynklig och frusen av sig, då man varit med om så mycket som jag, det får du icke undra på! Ibland har det gällt ett och ibland ett annat.

— Ja, du måtte allt ha sett ofantligt mycket intressant, avbröt jag hans tal. Den, som kunde få se en liten del av allt du varit med om, den skulle icke behöva läsa sagor, eller hur?

— Ibland gäller det, fortfor månen utan att låtsas om att han ens hört mitt infall, att lysa upp det väldiga havet, ibland att smeka de små blommorna på ängen. Jag har till och med sett älvorna dansa i kapp med mina strålar i skogsdungen, där du brukar leka! Och jag undrar om de icke viskat om spratt de tänka spela dig?

— Jag har ett gott minne. Jag minns, att för länge sedan — blott en tio år sedan — hörde jag din mamma sjunga vaggvisor för dig! Och för mig är den tiden såsom förra sekunden är för dig! Ja, du är ju snart stora människan, min gosse, men jag — jag är mycket, mycket gammal, jag!

— Så underligt du talar, sade jag och sprang ur sängen och satte mig på fönsterkarmen. Du kunde nog berätta mig många vackra sagor! Jag är icke alls sömnig i kväll, och känner mig så ensam. Mamma och pappa ha gått bort på kalas. Berätta för mig tills de komma hem igen. Käre måne, berätta den mest intressanta berättelse du känner till!

(Forts.)

Vid milstenen.

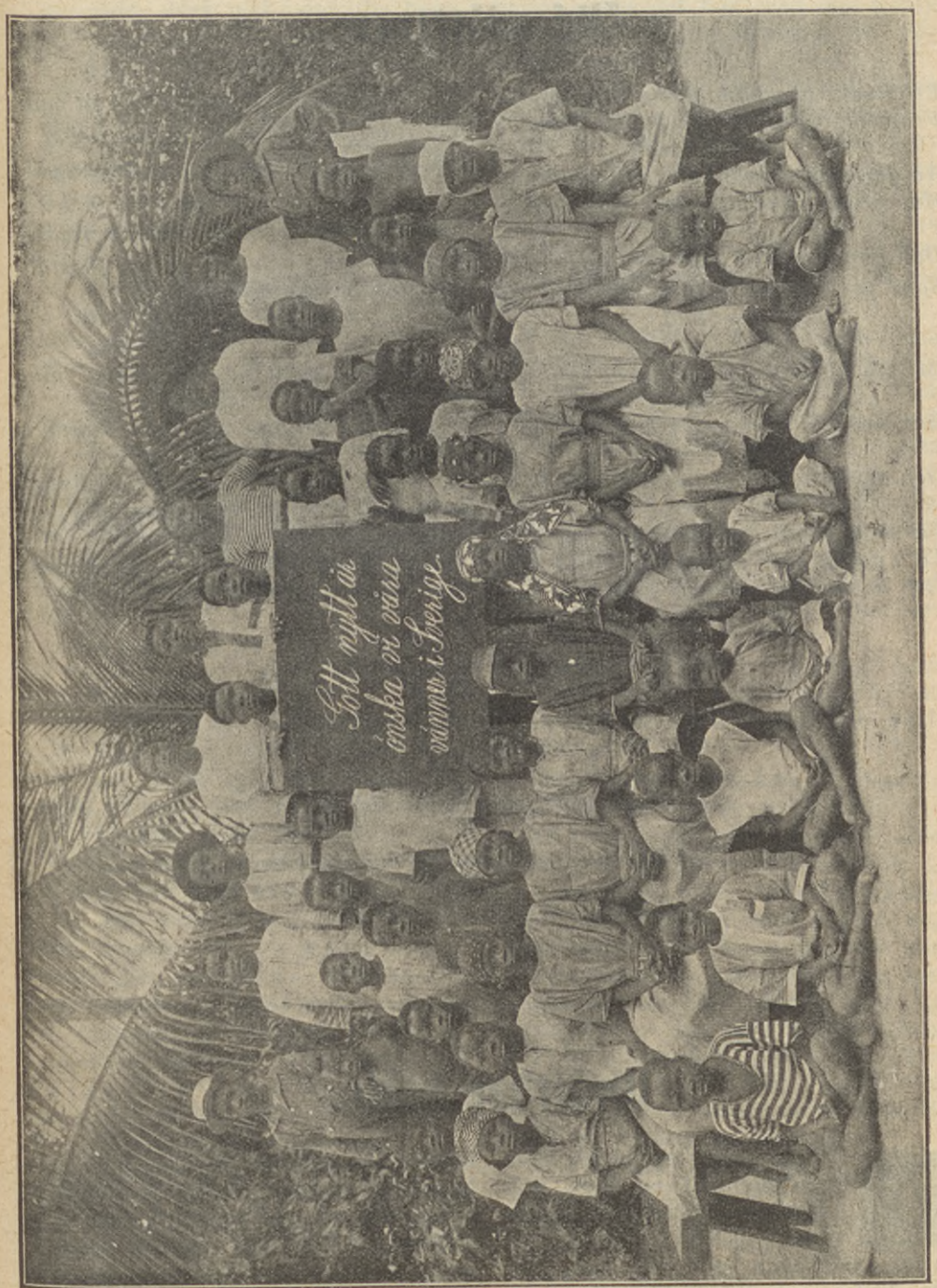

En grupp elever från Kingoyi, Kongo, önskar sina vänner och underhållare i Sverige: Gott nytt år.

Vid milstenen.

Ett stycke väg, som aldrig förr vi gått,
Framför oss ligger höljt i töcknig dimma,
Av det, som väntar intet vi förnimma,
Hur blicken spejar efter stort och smått,
Och hur vi lyssna höres intet ljud,
Som ger oss om det kommande ett bud.

Ett stycke väg, där jag skall sätta spår,
Där jag skall vandra fram ett steg i sänder,
Och aldrig veta vad härnäst mig händer,
Där obevekligt framåt städs' jag går,
Tills det är slut, och sedan aldrig mer
Spår av min fot i vägens sand man ser.

Om jag till nästa milsten når en gång,
Vet inte jag och ingen annan heller
Förutom Gud, men att det allvar gäller,
Om kort blir vägen eller svår och lång
Det borde en och var av oss förstå,
Ty mot en evighet vi alla gå.

Vid stenen, som nu rests invid min stråt,
Jag därför stanna vill med knäppta händer.
O, gode Gud, vart vägen än sig vänder
Följ med mig Du var stund jag går framåt!
Sänd ner din goda, starka änglavakt,
Som uppå alla mina steg ger akt!

Då kan jag vandra trygg och lugn och nöjd,
Och till välsignelse mitt liv kan bliva,
Och hjälp och stöd jag kanske ock kan giva
Åt någon, som går fram av bördor böjd,
Då bär min väg hem till Gud Faders hus
Igenom töcken, mörker eller ljus.

ELLA.

Underbar hjälp.

I Kalmar län, ej långt från Östersjön, låg en liten grå stuga med halmtak i skogsbrynet. Därinne bodde en fattig soldatänka med sina två gossar, Anders och Jakob, tio och sex år gamla. Änkan hade ärvt stugan efter sin far och var mycket glad, att hon hade den att flytta till, då hon vid mannens död måste lämna soldattorpet. Hon hade rett sig ganska bra sedan hon blev ensam, ty hon var flitig och arbetsam och både hon och gossarna hade små anspråk på livet.

Nu rådde dock nöd i det lilla hemmet, ty mor hade legat sjuk i tre veckor, och de små gossarne kunde ingenting förtjäna. De sågo bleka och sorgsna ut, där de sutto uppkrupna i spiseln, och mors hjärta var tungt, ty hon visste att den lilla brödbiten i korgen, som gossarne med begärlighet tittade på, var det sista de ägde i matväg.

— Anders du, sade änkan matt, du får nog försöka gå ner i bygden och bedja om litet mat.

Gossen ryckte till men sade intet. Han gick sedan fram till sängen och viskade:

— Kunde vi inte först försöka att få låna litet pengar?

Modern såg stora tårar glimma i hans ögon. Hon visste, att det var föga hopp om, att hans plan skulle lyckas, men hon hade ej hjärta att säga nej.

— Snygga upp dig litet då och lämna korgen hemma, sade hon, kanske Gud skall låta dig lyckas.

Uppmuntrad av moderns ord skyndade Anders ut. Han visste dock ej vart han skulle gå. Nere vid landsvägen knäppte han sina frusna händer, blickade uppåt och bad:

— Gud, som haver barnen kär, se till mig som liten är. Vart min väg i världen vänder, står min lycka i Guds händer.

Han gick ner till den lilla bäcken, som hoppade så glatt mellan stenarna, frigjord från vinterns välde.

Anders stannade. Han hade hört, att folk förr i världen hittat äkta pärlor i bäcken, och nu tittade han ned, för att om möjligt finna en.

Men vad var det? Någonting mörkt kilade upp på den grunda sandbottnen nedanför hans fötter. Det var en stor ål, det såg han nu. Blixtsnabbt tog gossen av sig sin jacka, kastade den över fisken och klämde till det mesta han orkade med sin vänstra hand, under det han med den högra höll upp ärmens öppning mitt för ålens huvud.

Den slingrande ålen gick i fällan och Anders tryckte till med båda händerna om hans kropp. Andfådd av glädje och ansträngning märkte han ej ens att han tappat mössan i bäcken. Nu visste han vart han skulle gå, nu var det ingen nöd. Snart stod han i prästgården och bad att få tala vid frun.

Prästens lilla dotter Maria, som just höll på att lära sig trilla kringlor, skrek till vid hans åsyn. Och det var verkligen både ynkligt och löjligt att se den blåfrusne gossen utan mössa och i skjortärmarna, och med den stora ålen fastklämd i jackan, där han hade all möda att hålla den kvar.

Prostinnan skrattade hjärtligt, och bad köksan befria Anders från ålen och väga den.

Stackars Anders, som blivit både trött och frusen, njöt obeskrivligt att sitta i värmen och dricka gott kaffe med dopp till.

Under tiden talade han om moderns sjukdom och deras bekymmer.

På fråga, vad han begärde för ålen, svarade han, att prostinnan fick ge vad hon själv ville. Och den vänliga frun tyckte sig ej kunna giva nog. Han fick en stor korg full med allehanda matvaror. Den var tung, men aldrig har en börda burits med gladare hjärta. En varm mössa och en präktig jacka fick han också. Han var strålande glad och visste ej, hur han fort nog skulle komma hem till mor och berätta om sin lycka.

Den kvällen rådde det stor glädje i den lilla hyddan. Och den tacksamhetens bön, som steg ur moderns och barnens hjärtan, gick högt, mycket högre än stjärnorna, som så vänligt blickade ned på den lilla stugan i den vackra vårkvällen. *E. B.*

Wäddö söndagsskola.

Söndagsskolan i Wäddö.

Wäddö är till hälften ö, till hälften fastland. Wäddö kanal skiljer ön och fastlandet. Wäddö ligger nära Ålands hav och när det är klart kan man med kikare se Ålands kust. När kortet togs voro vi på utfärd till havet och vi voro alla förtjusta över att höra dess brus och se de vackra vyerna runt omkring. Många av Barnavännens läsare skulle nog önska se vad vi där sågo. Här på kortet äro två söndagsskolor, nämligen Stabby och Elmsta, men vi ha två söndagsskolor till, som ej voro med. I Wäddö fyra söndagsskolor gå till sammans 125 barn. Dessa barn underhålla sedan flera år en skolflicka i Kongo med 50 kronor årligen. Skörden är mycken men arbetarne äro få. En hjärtlig hälsning till lärare och barn landet runt. Må vi icke tröttna att verka Guds verk.

C. J. Lindberg.

Söndagsskoltexter.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 10 jan.

SMÅBARNSAVDELNINGEN:

Den nyfödde konungens stjärna. Matt. 2: 1—12.

Minnesvers: Det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus. Jes. 9: 2 a.

MELLANAVDELNINGEN:

Flykten till Egypten. Matt. 2: 13—17.

Minnesvers: Ty han skall giva sina änglar befallning om dig, att de skola bevara dig på alla dina vägar. Ps. 91: 11.

ÖVRE AVDELNINGEN:

Elia på Karmel. 1 Kon. 18: 29—39.

Minnesvers: Huru länge viljen i halta på båda sidor? Är det Herren som är Gud, så följen efter honom, men om Baal är det, så följen efter honom. 1 Kon. 18: 21.

A.-B. Apoteksemballage, Stockholm 1925